

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY**

DNR-1.720.19.2023.JG

Warszawa, 30 października 2023 r.

DECYZJA nr DNR-1/38/2023

Na podstawie:

- 1) art. 24 ust. 4 pkt 2 lit. a) w związku z art. 10 ust. 1, art. 4 ust. 1, art. 5 ust. 1 oraz art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2021 r. poz. 222), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego z urzędu w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktu: sofa MINI 2-osobowa, wprowadzonego na rynek przez przedsiębiorcę Krzysztofa Nawrockiego, prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PPHU „EWA” Krzysztof Nawrocki z siedzibą w Bralinie, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdza, że ww. produkt nie jest bezpieczny i nakazuje temu przedsiębiorcy wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez produkt;
- 2) art. 24 ust. 12 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zobowiązuje przedsiębiorcę Krzysztofa Nawrockiego prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PPHU „EWA” Krzysztof Nawrocki z siedzibą w Bralinie do przekazania dowodów wykonania punktu 1) decyzji w terminie 21 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji;
- 3) art. 33a ust. 2 pkt 2 w związku z art. 10 ust. 1 i art. 13 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów za wprowadzenie na rynek produktu: sofa MINI 2-osobowa, niespełniającego wymagań bezpieczeństwa, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nakłada na przedsiębiorcę Krzysztofa Nawrockiego, prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PPHU „EWA” Krzysztof Nawrocki z siedzibą w Bralinie karę pieniężną w wysokości 70 000 zł (słownie: siedemdziesiąt tysięcy złotych 00/100), płatną do budżetu państwa.

Uzasadnienie

Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Departament Nadzoru Rynku
pl. Powstańców Warszawy 1 < 00-950 Warszawa

tel. 22 826 14 35
dnr@uokik.gov.pl < www.uokik.gov.pl

Pismem z 12 kwietnia 2023 r. Lubelski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej jako: „Prezes UOKiK”, „organ nadzoru”) protokół wraz z aktami kontroli nr NB.8361.22.2023 dotyczący produktu: sofa MINI 2-osobowa (dalej jako: „sofa”, „mebel” lub „produkt”), wprowadzonej na rynek przez przedsiębiorcę Krzysztofa Nawrockiego, prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PPHU „EWA” Krzysztof Nawrocki z siedzibą w Bralinie.

Kwestionowany produkt to mebel wypoczynkowy typu fotel rozkładany (amerykanka), o konstrukcji skrzyniowo-szkieletowej i wymiarach gabarytowych: szerokość 1 350 mm, głębokość 1 060 mm oraz wysokość 950 mm. Mebel posiada funkcję do siedzenia oraz funkcję leżenia/spania po rozłożeniu poduch oparcia i siedziska, jako leżysko o powierzchni 1 970 mm x 1 150 mm dla dwóch osób. Leżysko mebla po rozłożeniu stanowią trzy tapicerowane poduchy o wymiarach użytkowych 1 970 mm x 1 150 mm. Skrzynia na pościel, znajdująca się po rozłożeniu w środkowej części leżyska, stanowi podporę poduchy brzegowej i środkowej. Elementy konstrukcyjne mebla wykonano z tarcicy iglastej oraz z materiałów drewnopochodnych płytowych, natomiast warstwę sprężynującą stanowi formatka z pianki tapicerskiej. Wszystkie elementy tapicerowane pokryto jednokolorową tkaniną meblową. W karcie gwarancyjnej producenta zamieszczono dane: P.P.H.U EWA, 63-640 Bralin, ul. Nowa 9, Sofa MINI oraz podano zasady użytkowania, czyszczenia, konserwacji i eksploatacji mebla.

W trakcie kontroli nr NB.8361.22.2023 inspektorzy reprezentujący Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej poddali produkt ocenie bezpieczeństwa na podstawie przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (dalej jako: „ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów”), posiłkując się wymaganiami normy PN-EN 1725:2001 *Meble mieszkaniowe. Łóżka i materace. Wymagania bezpieczeństwa i metody badań* oraz normy PN-F-06001-1:1994/Az1:2000 *Meble mieszkaniowe. Postanowienia ogólne*, z uwzględnieniem obowiązujących w danym sektorze zasad dobrej praktyki, odnoszących się do bezpieczeństwa produktów, aktualnego stanu wiedzy i techniki, a także uzasadnionych oczekiwań konsumentów, co do bezpieczeństwa produktu.

W wyniku badań organoleptycznych inspektorzy Inspekcji Handlowej stwierdzili, że zastosowane rozwiązania konstrukcyjne nie zapewniają stateczności sofy po rozłożeniu. W przypadku obciążania niewłaściwie podpartego odcinka brzegowej poduchy leżyska, z uwagi na położenie punktu podparcia poduchy zbyt daleko od krawędzi (ok. 330 mm), mebel traci stabilność. W związku z tym, przy siadaniu na brzegu poduchy leżyska może dojść do samoistnego złożenia mebla, a w rezultacie do upadku użytkownika, na skutek czego może on doznać urazów ciała (stłuczeń, złamań). Stwierdzona nieprawidłowość narusza wymaganie

określone w pkt. 3.1 normy PN-F-06001-1:1994/Az1:2000, zgodnie z którym w żadnej z przewidywanych sytuacji użytkowych, wynikających z funkcji mebla, zastosowane rozwiązania konstrukcyjne nie powinny zagrażać życiu lub zdrowiu użytkownika. Zatem inspektorzy Inspekcji Handlowej uznali, że istnieje znaczne prawdopodobieństwo, iż sofa nie jest bezpieczna a ryzyko związane z jej użytkowaniem określili jako wysokie.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK uznał za zasadne wszczęcie w tej sprawie postępowania administracyjnego na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zgodnie z art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 i 803; dalej jako: „Kodeks postępowania administracyjnego”), pismem z 13 czerwca 2023 r. Prezes UOKiK powiadomił przedsiębiorcę Krzysztofa Nawrockiego, prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PPHU „EWA” Krzysztof Nawrocki z siedzibą w Bralinie (dalej jako: „strona postępowania”) o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktu oraz w sprawie nałożenia kary za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa. W tym samym piśmie organ nadzoru zwrócił się do strony postępowania o przekazanie informacji i dowodów dotyczących obrotu produktem będącym przedmiotem postępowania, a także potwierdzenia roli w tym obrocie.

Pismem z 26 czerwca 2023 r. strona postępowania oświadczyła, że jest producentem mebla oraz wyprodukowała i wprowadziła go na rynek w latach 2017-2023 w liczbie 1 183 sztuk. Ponadto oznajmiła, że sofa była sprzedawana dystrybutorom, a sprzedaży dla klientów indywidualnych nie prowadziła. Średnia cena netto sofy wynosiła około 680 zł. W tym samym piśmie strona postępowania oznajmiła, że przez cały okres sprzedaży mebla nie odnotowała żadnych skarg konsumenckich ani reklamacji dotyczących mebla. Ponadto oświadczyła, że nie posiada egzemplarzy sofy na stanie. Dodatkowo zadeklarowała podjęcie działań mających na celu likwidację stwierdzonych nieprawidłowości poprzez montaż dodatkowych nóżek w meblach pozostających w posiadaniu jej klientów.

Postanowieniem z 27 lipca 2023 r., wydanym na podstawie art. 22 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, Prezes UOKiK wyznaczył stronie postępowania termin 50 dni na podjęcie działań mających na celu wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez mebel i wezwał ją do przedstawienia dowodów tych działań, wskazując przy tym, jakiego rodzaju działania strona powinna podjąć oraz jakie dowody przedstawić na ich potwierdzenie. Organ nadzoru poinformował stronę postępowania, że powinna przedstawić dowody świadczące o wycofaniu produktu z rynku oraz o konieczności wstrzymania jego sprzedaży. Ponadto Prezes UOKiK wyjaśnił, że w związku z deklaracją strony postępowania dotyczącą montażu dodatkowych nóżek w sofach w celu eliminacji nieprawidłowości, powinna ona

przedstawić dowód potwierdzający, że zaproponowane przez nią rozwiązanie zapewnia stateczność mebla (np. pozytywną opinię rzeczoznawcy, pozytywny wynik badania laboratoryjnego). Sofy znajdujące się w posiadaniu dystrybutorów należało poprawić oraz przedstawić dowody tych działań, np. oświadczenia dystrybutorów potwierdzające liczbę poprawionych sof, a w przypadku dystrybutorów, którzy nie posiadają tego mebla na stanie – ich oświadczenia o nieposiadaniu produktu. Ponadto organ nadzoru zobowiązał stronę postępowania do przekazania pisemnego oświadczenia, że w przyszłości nie będzie wprowadzać na rynek sofy będącej przedmiotem postępowania.

Pismem z 14 września 2023 r. strona postępowania oświadczyła, że zaprzestała całkowicie produkcji sofy i nie będzie jej w przyszłości wprowadzać na rynek. Jednocześnie oświadczyła, że poinformowała wszystkich kontrahentów o zagrożeniu stwarzanym przez mebel oraz zwróciła się do nich o przekazanie informacji dotyczącej liczby posiadanych na stanie sof. W tym samym piśmie strona postępowania poinformowała, że z wieloma kontrahentami już nie współpracuje, część z nich już nie prowadzi działalności, co ma związek z brakiem odpowiedzi od nich. Wraz z pismem strona postępowania przekazała 63 oświadczenia potwierdzające brak sof na stanie magazynowym oraz oświadczenie 1 kontrahenta potwierdzające wyposażenie mebla w dodatkowe nóżki.

W związku z tym, że 60 oświadczeń przekazanych przez stronę postępowania stanowiło kopie niepotwierdzone za zgodność z oryginałem, pismem z 29 września 2023 r. organ nadzoru wezwał stronę postępowania do usunięcia braków formalnych tych oświadczeń poprzez ich ponowne przekazanie w odpowiedniej formie oraz poinformował, że nie przesłała wszystkich dowodów wykonania postanowienia Prezesa UOKiK z 27 lipca 2023 r. Ponadto Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Pismem z 11 października 2023 r. strona postępowania przekazała oświadczenia o braku sofy na stanie od 104 kontrahentów (część z nich była przekazana wcześniejszym pismem, ale nie spełniała wymagań formalnych), oświadczenia od 6 kontrahentów, którzy potwierdzili posiadanie na stanie 7 sztuk sof, które wytwórca wyposażył w dodatkowe nóżki. W tym samym piśmie strona postępowania oświadczyła, że kilku kontrahentów poinformowało ją telefonicznie o braku mebla na stanie (stąd brak pisemnych oświadczeń). Ponadto strona postępowania poinformowała, że uzyskała informacje (telefonicznie oraz z baz zawierających dane przedsiębiorców) o 23 kontrahentach, którzy zamknęli lub zawiesili albo przebranzowali swoją działalność. Poinformowała również, że część klientów występuje w zestawieniu w kilku pozycjach, co było wynikiem zmian w oprogramowaniu, czy też zmian danych kontrahentów.

Strona postępowania oświadczyła, że na stanie jej klientów znajduje się 7 sztuk sof (w tym jedna zajęta podczas kontroli), które zostały przez nią naprawione, na dowód czego przekazała ich oświadczenia. Dodatkowo wyjaśniła, że oświadczenie od kontrahenta [informacja prawnie chroniona], zostało błędnie przekazane. Ponadto strona postępowania oświadczyła, że poprawiona sofa została poddana ocenie rzeczoznawcy z zakresu meblarstwa, a dokument przekaże niezwłocznie po jego uzyskaniu.

Pismem z 23 października 2023 r. strona postępowania przekazała pozytywną opinię rzeczoznawcy biegłego meblowego, potwierdzającą, że zastosowane przez nią działania naprawcze wyeliminowały zagrożenie stwarzane przez sofę.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził:

Przedsiębiorca Krzysztof Nawrocki, prowadzący działalność gospodarczą pod firmą PPHU „EWA” Krzysztof Nawrocki z siedzibą w Bralinie wprowadził produkt: sofa MINI – 2 osobowa, będącą przedmiotem postępowania na polski rynek i pełni rolę jej producenta w rozumieniu art. 3 pkt 2 lit. a) ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zgodnie z tym przepisem, za producenta uznaje się przedsiębiorcę prowadzącego w Unii Europejskiej lub na terytorium państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, działalność polegającą na wytwarzaniu produktu albo każdą inną osobę, która występuje jako wytwórca, umieszczając na produkcie bądź do niego dołączając swoje nazwisko, nazwę, znak towarowy bądź inne odróżniające oznaczenie. W toku postępowania prowadzonego przez Prezesa UOKiK przedsiębiorca oświadczył, że jest producentem sofy. Ponadto w karcie gwarancyjnej dołączonej do produktu zamieszczono dane: P.P.H.U EWA, 63-640 Bralin, ul. Nowa 9.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, producent zobowiązany jest wprowadzać na rynek wyłącznie produkty bezpieczne. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, produktem bezpiecznym jest produkt, który w zwykłych lub innych, dających się w sposób uzasadniony przewidzieć warunkach jego używania, z uwzględnieniem czasu korzystania z produktu, a także, w zależności od rodzaju produktu, sposobu uruchomienia oraz wymogów instalacji i konserwacji, nie stwarza żadnego zagrożenia dla konsumentów lub stwarza znikome zagrożenie, dające się pogodzić z jego zwykłym używaniem i uwzględniające wysoki poziom wymagań dotyczących ochrony zdrowia i życia ludzkiego. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów,

produkt, który nie spełnia wymagań określonych w art. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, nie jest produktem bezpiecznym.

Podstawę do wszczęcia niniejszego postępowania administracyjnego stanowiły ustalenia inspektorów reprezentujących Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, z których wynikało, że sofa stwarza wysokie ryzyko upadku użytkownika. Ustalenia te zostały poczynione na podstawie badań organoleptycznych polegających na przeprowadzeniu próby użytkowej, w trakcie której okazało się, że odcinek brzegowy poduchy leżyska nie jest właściwie podparty i w przypadku obciążenia go przez użytkownika (np. w trakcie siadania), mebel traci stabilność. W opinii inspektorów Inspekcji Handlowej, konstrukcja mebla może spowodować samoistne złożenie mebla podczas jego użytkowania, a w efekcie do upadku użytkownika i powstania uszkodzeń ciała. W toku prowadzonej oceny bezpieczeństwa inspektorzy Inspekcji Handlowej oparli się na wymaganiach normy PN-EN 1725:2001 *Meble mieszkaniowe. Łóżka i materace. Wymagania bezpieczeństwa i metody badań*, wymaganiach normy PN-F-06001-1:1994/Az1:2000 *Meble mieszkaniowe. Postanowienia ogólne*, jak również uwzględnili obowiązujące zasady dobrej praktyki odnoszące się do bezpieczeństwa produktów, aktualny stan wiedzy i techniki, a także uzasadnione oczekiwania konsumentów co do bezpieczeństwa produktów. Pomimo tego, że norma PN-F-06001-1:1994/Az1:2000 *Meble mieszkaniowe. Postanowienia ogólne* została wycofana, to jednak Prezes UOKiK podzielił opinię inspektorów Inspekcji Handlowej i uznał, że wskazuje ona na zagrożenie dla konsumentów użytkujących tę kanapę. Mają oni bowiem prawo oczekiwać, że zakupiony przez nich mebel nie stwarza zagrożenia w żadnej z możliwych do przewidzenia sytuacji podczas jego użytkowania, a należy zauważyć, że uzasadnione oczekiwania konsumentów co do bezpieczeństwa produktu stanowią jedno z kryteriów ustawowych branych pod uwagę przy ocenie bezpieczeństwa danego produktu (art. 6 ust. 3 pkt 6 ww. ustawy). Warto również zauważyć, że w opinii rzeczoznawcy z zakresu meblarstwa, którą przekazała strona postępowania dla poprawionego mebla (po zamontowaniu dodatkowych nóżek), znalazł się zapis o słuszności zakwestionowania przez Prezesa UOKiK bezpieczeństwa sofy będącej przedmiotem postępowania.

Przedsiębiorca będący stroną postępowania nie zakwestionował oceny bezpieczeństwa produktu, nie przekazał również żadnych dowodów potwierdzających bezpieczeństwo mebla będącego przedmiotem niniejszego postępowania. Strona postępowania podjęła również działania zmierzające do wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez produkt. Pomimo wyznaczenia terminu 50 dni na podjęcie działań w tym zakresie – nie przekazała wszystkich dowodów potwierdzających ten fakt.

W przypadku stwierdzenia, że produkt nie jest bezpieczny, Prezes UOKiK stosuje środki określone w art. 24 ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zgodnie z art. 24 ust. 10 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, powyższe środki mogą być stosowane wyłącznie w celu odwrócenia niebezpieczeństwa oraz zapewnienia ochrony zdrowia i życia konsumentów. Środki te można stosować pojedynczo lub łącznie, w zależności od zakresu i rodzaju stwierdzonych niezgodności z wymaganiami dotyczącymi ogólnego bezpieczeństwa produktu, jak również zagrożenia stwarzanego przez produkt.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego oraz oświadczeń strony postępowania wynika, że jest ona wytwórcą sofy, którą wprowadziła na rynek z końcem 2017 r. Mebel był sprzedawany dystrybutorom, nie prowadzono sprzedaży klientom indywidualnym na paragon. Łącznie w latach 2017-2023 sprzedano 1 183 sztuki sofy, średnia cena sprzedaży wynosiła 680 zł. Zgodnie z deklaracją strony postępowania złożoną w pierwszym piśmie do organu nadzoru, nie posiada ona mebla na stanie magazynowym.

Na wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez mebel Prezes UOKiK wyznaczył stronie postępowania termin 50 dni, określił również jakie dowody powinna przekazać na potwierdzenie tych działań. Strona postępowania w terminie wskazanym w postanowieniu, który upłynął 21 września 2023 r., przekazała 63 oświadczenia od dystrybutorów o nieposiadaniu mebla na stanie oraz 1 oświadczenie od kontrahenta, który potwierdził, że posiadany przez niego 1 egzemplarz sofy wytwórca wyposażył w dodatkowe nóżki.

Następnie – na wezwanie organu nadzoru – strona postępowania przekazała potwierdzone za zgodność z oryginałem oświadczenia, dosłała oświadczenia kolejnych kontrahentów oraz przekazała pozytywną opinię biegłego z zakresu meblarstwa, która potwierdziła, że nieprawidłowość została usunięta.

Zc zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że 107 kontrahentów potwierdziło brak sofy na stanie, 6 firm przekazało oświadczenia dotyczące naprawy łącznie 7 sztuk produktu, a 23 kontrahentów zamknęło lub zawiesiło działalność. Biorąc pod uwagę, że na liście dystrybutorów sofy widnieje 200 podmiotów, a strona postępowania przekazała dowody od 136 kontrahentów, organ nadzoru nie może uznać, że strona postępowania usunęła przyczyny zagrożeń stwarzanych przez produkt.

Mając na uwadze powyższe, organ nadzoru uznał za zasadne nałożenie na stronę postępowania obowiązku w stosunku do produktów wprowadzonych przez nią na rynek – tj. nakazanie jej wyeliminowania zagrożeń w stosunku do produktów będących w posiadaniu dystrybutorów i przekazania dowodów podjętych działań naprawczych. Dowodami potwierdzającymi wykonanie decyzji, które należy przedstawić Prezesowi UOKiK powinny być oświadczenia pozostałych 64 kontrahentów o nieposiadaniu na stanie sofy albo –

w przypadku posiadania tego mebla na stanie – oświadczenia tych kontrahentów potwierdzające naprawę sofy poprzez zamontowanie dodatkowych nóg podpierających.

Zastosowany przez Prezesa UOKiK środek określony w art. 24 ust. 4 pkt 2 lit. a ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów jest adekwatny do zagrożenia stwarzanego przez produkt będący przedmiotem postępowania.

Z uwagi na uznanie przez Prezesa UOKiK, że mebel będący przedmiotem postępowania nie jest bezpieczny, wprowadzający go na rynek przedsiębiorca Krzysztof Nawrocki, prowadzący działalność gospodarczą pod firmą PPHU „EWA” Krzysztof Nawrocki z siedzibą w Bralinie naruszył obowiązek określony w art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, co wyczerpuje przesłanki określone w art. 33a ust. 2 pkt 2 powyższej ustawy. Zgodnie z art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa, Prezes UOKiK może nałożyć na producenta karę pieniężną w wysokości do 100 000 zł.

Kary pieniężne nakładane przez Prezesa UOKiK na producentów na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów mają charakter fakultatywny. Nakładanie ich – względnie samo zagrożenie nimi – stanowi istotny instrument, który ma na celu przyczynienie się do przestrzegania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów przez podmioty. Kara pieniężna nakładana przez organ nadzoru ma charakter represyjno-wychowawczy i jest nakładana oraz wykonywana w celu zachowania oraz przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Ma ona na celu prewencję, tj. zapobieganie tego rodzaju naruszeniom ustawy w przyszłości, jak również represję, czyli ma stanowić odczuwalną dolegliwość za jej naruszenie.

Ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów nie zawiera zamkniętego katalogu przesłanek, od których uzależniona jest wysokość kar nakładanych na przedsiębiorców. Art. 33a ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie stanowi, że wysokość kary ustala się uwzględniając w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków. Możliwość zastosowania dolegliwości finansowej nie jest uzależniona od wyeliminowania przez producenta zagrożenia stwarzanego przez produkt, od podjęcia współpracy ani od braku wiedzy o tym, że wprowadzony na rynek produkt nie jest bezpieczny.

Biorąc pod uwagę powyższe, przy ustalaniu wysokości kary organ nadzoru uwzględnił w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków przez stronę postępowania. Działalność strony postępowania ma charakter profesjonalny (zawodowy), co oznacza, że konsumenci mają prawo oczekiwać, iż produkty wprowadzane przez nią na rynek będą spełniały wymagania bezpieczeństwa. Nie ulega wątpliwości, że od osoby prowadzącej działalność gospodarczą w określonej dziedzinie należy oczekiwać znajomości przepisów

prawnych regulujących tę działalność, w stopniu wystarczającym do jej poprawnego prowadzenia (*vide* wyrok NSA OZ w Gdańsku z 29 listopada 2000 r., I SA/Gd 1185/98. *Każda osoba przystępująca bowiem do prowadzenia działalności gospodarczej winna być zorientowana w przepisach prawnych regulujących tę działalność*).

W niniejszym postępowaniu za okoliczność obciążającą Prezes UOKiK uznał fakt, że działalność gospodarcza polegająca na produkcji i sprzedaży mebli – stosownie do danych widniejących we wpisie do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG) – stanowi przedmiot głównej działalności przedsiębiorcy będącego stroną postępowania, którą prowadzi od wielu lat (zgodnie z wpisem w CEIDG, rozpoczął ją w 2006 r.). Pozwala to przyjąć, że jego wiedza na temat produkcji mebli i wymagań w zakresie ich bezpieczeństwa powinna być na wysokim poziomie.

Kolejną okolicznością obciążającą stronę postępowania jest fakt, że w stosunku do 3 tożsamyh rodzajowo produktów (tj. sof/kanap) w ostatnich 10 latach były prowadzone postępowania na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów (*vide*: decyzja Prezesa UOKiK nr: DNR-1/67/2013 z 24 lipca 2013 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa sofy Asia; decyzja Prezesa UOKiK nr: DNR-1/68/2013 z 24 lipca 2013 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa sofy KASIA 4; decyzja Prezesa UOKiK nr: DNR-1/68/2016 z 15 czerwca 2016 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa kanapy FOREST). W dwóch ostatnich przypadkach produkty stwarzały zagrożenie z uwagi na brak stabilności, a zatem należy uznać, że pomimo świadomości wynikającej chociażby z doświadczeń związanych z udziałem w postępowaniach w sprawie bezpieczeństwa wytwarzanych przez siebie produktów i podejmowanych w ich toku działań naprawczych, niezależnie od nakładanych na nią kar pieniężnych, strona uporczywie nie uwzględnia w procesie produkcji swoich mebli wymagań z zakresu bezpieczeństwa, a także nie dostosowuje do nich konstrukcji swoich produktów. Biorąc pod uwagę powyższe, w opinii organu nadzoru strona postępowania powinna wykazać się większą starannością i uwagą przy produkcji kolejnych sof oraz podjąć wszelkie działania dające pewność, że wytwarzane przez nią produkty są bezpieczne. Zwłaszcza, że na przestrzeni kilkunastu lat była stroną postępowań w sprawie ogólnego bezpieczeństwa tego typu produktów. Miała zatem wiedzę, zarówno w zakresie wymagań, jak i działań, które mogą zapewnić ich spełnienie przez dany produkt. Ponadto sofy będące przedmiotem niniejszego postępowania były wprowadzane na rynek przez długi czas (6 lat). Również liczba produktów wprowadzonych w tym okresie na rynek jest znaczna (1 183 sztuki).

Za okoliczność obciążającą stronę postępowania Prezes UOKiK uznał także fakt, że sofa stwarza wysokie ryzyko dla zdrowia użytkowników go konsumentów – jej niestabilność może

doprowadzić do doznania urazów ciała przez użytkownika na skutek samoistnego złożenia mebla.

Dodatkowo należy podkreślić, że duża liczba produktów wciąż może znajdować się u dystrybutorów i konsumentów (w toku niniejszego postępowania strona poprawiła jedynie 7 egzemplarzy sofy), narażając użytkowników oraz ich bliskich na wysokie ryzyko stwarzane przez ten produkt. Tego typu produkty użytkuje się przez wiele lat, co sprawia, że zrealizowanie zagrożenia jest rozciągnięte w czasie. Reasumując, na skutek wprowadzenia na rynek kwestionowanego produktu dobro chronione, jakim jest zdrowie i życie konsumentów, zostało w znaczący sposób naruszone.

W postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów kryterium pomocniczym przy określeniu wysokości kary pieniężnej stanowi wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez stronę postępowania ze sprzedaży produktów będących jego przedmiotem. Korzyść osiągniętą ze sprzedaży stanowi iloczyn sprzedanych sztuk produktu, które nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa i średniej ceny sprzedaży uzyskanej przez stronę postępowania. Przy ustalaniu ceny sprzedaży jednej sztuki produktu Prezes UOKiK oparł się na oświadczeniu strony postępowania z 26 czerwca 2023 r. dotyczącego średniej ceny sprzedaży produktu w kwocie 680 zł netto. W związku z tym, oszacowana korzyść majątkowa ze sprzedaży 1 183 sof wyniosła 804 440 zł.

Wymierzając karę w wysokości 70 000 zł (słownie: siedemdziesiąt tysięcy złotych 00/100), Prezes UOKiK uwzględnił wagę naruszenia przez stronę postępowania przepisów o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Prezes UOKiK uznał, że kara określona w sentencji niniejszej decyzji jest adekwatna do stwierdzonych naruszeń, spełni swój skutek prewencyjny i skłoni przedsiębiorcę do nienaruszania przepisów z zakresu ogólnego bezpieczeństwa produktów.

Z uwagi na brak uregulowania przesłanek odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej w ustawie o ogólnym bezpieczeństwie produktów, stosownie do przepisu art. 26 tej ustawy, w zakresie nieuregulowanym w niej, do postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktu stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

Zgodnie z art. 189f § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Przesłanka przewidziana przepisem określonym w art. 189f § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego odwołuje się do dwóch warunków, które muszą być spełnione łącznie. Po pierwsze, waga naruszenia prawa musi być znikoma, a po drugie, strona musi zaprzestać naruszenia prawa najpóźniej w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

Powołując się na prezentowane w doktrynie stanowisko („Nowe instytucje” Gajewski 2017, wyd. 1, Legalis), przez wagę naruszenia prawa należy rozumieć istotność, skalę skutków społeczno-gospodarczych, które zostały przez nie wywołane, oraz znaczenie naruszonego obowiązku administracyjnoprawnego z punktu widzenia systemu prawa; działalności, na której regulację prawną się on składa; oraz dóbr, których ochronie służy. O tym więc, że waga naruszenia prawa jest znikoma będzie można powiedzieć wówczas, gdy wywołane przez nie skutki są niewielkie, czyli dotknęły małej liczby podmiotów i nie zaburzyły przebiegu procesów społeczno-gospodarczych, a jednocześnie – nie wiązało się ono z unicestwieniem lub znaczną ingerencją w dobro chronione daną sankcją i nie miało istotnego wpływu na całościową ocenę zgodności z prawem działalności, której częścią regulacji jest złamany obowiązek administracyjnoprawny.

W niniejszej sprawie Prezes UOKiK uznał, że przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa nie znajduje zastosowania. Strona postępowania przez ponad 6 lat, tj. od 2017 do 2023 r., wprowadzała na rynek produkt niespełniający wymagań w zakresie bezpieczeństwa, narażając tym samym konsumentów na wysokie zagrożenie utraty zdrowia, z uwagi na możliwość doznania urazów ciała. Dodatkowo należy pokreślić, że strona wprowadziła na rynek dużą liczbę (1 183 sztuk) produktu stwarzającego dla jego użytkowników wysoki poziom ryzyka, a znaczna część tych produktów znajduje się u konsumentów (strona poprawiła bowiem zaledwie 7 sof będących na stanie magazynowym kontrahentów, a w przypadku 64 podmiotów nie przedstawiła dowodów wskazujących na liczbę posiadanych egzemplarzy produktu). Reasumując, na skutek wprowadzenia na rynek kwestionowanego produktu, dobro chronione, jakim jest zdrowie i życie zostało w znaczący sposób naruszone.

Organ nadzoru wziął również pod uwagę fakt, że w toku postępowania strona postępowania wycofała z rynku i naprawiła jedynie 7 egzemplarzy produktu, w związku z czym kwestionowane sofy pozostają w użytkowaniu przez konsumentów, narażając ich na ww. ryzyko. Reasumując, dobro chronione jakim jest zdrowie konsumentów zostało w znaczący sposób naruszone w skali dotyczącej istotnej liczby konsumentów, zatem waga naruszenia prawa przez stronę postępowania była wyższa niż znikoma. W niniejszej sprawie nie można również mówić o spełnieniu drugiego warunku tej przesłanki, tj. zaprzestaniu naruszenia prawa. Pomimo wiedzy jakie działania należy podjąć, strona postępowania nie przedstawiła

wszystkich dowodów, które potwierdzają wyeliminowanie zagrożenia, ograniczając się jedynie do przekazania dokumentów dotyczących 136 kontrahentów, co stanowi tylko 68 proc. wszystkich kontrahentów, którym dostarczyła zakwestionowany produkt. W opinii Prezesa UOKiK żaden z warunków wymienionych w 189f § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego nie został spełniony, zatem brak jest podstaw do odstąpienia od nałożenia kary na podstawie pierwszej przesłanki określonej w tym przepisie.

Również odstąpienie od nałożenia kary na podstawie drugiej z przesłanek wymienionych w przepisie nie jest możliwe, ponieważ Prezes UOKiK nie dysponuje wiedzą na temat uprzedniego nałożenia na stronę postępowania prawomocną decyzją administracyjnej kary pieniężnej za to samo zachowanie przez inny uprawniony organ administracji publicznej.

Ostatnia z przesłanek odstąpienia od kary i porzestania na pouczeniu została sformułowana w art. 189f § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, w związku z § 2 tego przepisu i wiąże się z wydaniem postanowienia. Do czasu wydania decyzji, Prezes UOKiK nie wydał postanowienia, o którym mowa w art. 189f § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, a zatem na podstawie tej przesłanki nie mogło dojść do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i porzestania na pouczeniu.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, organ nadzoru uznał za celowe wymierzenie kary pieniężnej, która w okolicznościach niniejszej sprawy spełni swój skutek prewencyjno-represyjny i skłoni przedsiębiorcę do nienaruszania w przyszłości przepisów z zakresu ogólnego bezpieczeństwa produktów.

Zgodnie z art. 33a ust. 5 i 7 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji Prezesa UOKiK na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: **NBP O/O Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000**.

Niniejsza decyzja, zgodnie z art. 25 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, stanowi podstawę wpisu do prowadzonego przez Prezesa UOKiK rejestru produktów niebezpiecznych. Zgodnie z § 4 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 kwietnia 2004 r. w sprawie szczegółowego sposobu prowadzenia rejestru produktów niebezpiecznych (Dz. U. Nr 87, poz. 814), organ nadzoru dokonuje wpisu do rejestru z urzędu, niezwłocznie po upływie terminu, od kiedy decyzja stała się ostateczna. Natomiast zgodnie z art. 30 ust. 4 pkt 1 i ust. 4b pkt 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, Prezes UOKiK usuwa wpis w rejestrze w przypadku gdy osoba zainteresowana udowodni, że wycofano produkt z rynku, jednak nie wcześniej niż w terminie 6 miesięcy od przekazania przez nią dowodów w tym zakresie.

Pouczenie:

- 1) Na podstawie art. 127 § 3 oraz art. 129 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 i 803) w związku z art. 26 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2021 r. poz. 222) strona postępowania może w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji, zwrócić się do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.
- 2) Na podstawie art. 52 § 3, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 w związku z art. 3 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634, 1705 i 1860), strona postępowania może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, bez skorzystania z prawa do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.
- 3) W przypadku skorzystania z uprawnienia wskazanego w pkt 2 niniejszego pouczenia i zakwestionowania rozstrzygnięcia zawartego w pkt 1 lub 2 sentencji decyzji, zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 2 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stały, który wynosi 200 zł.
- 4) W przypadku zakwestionowania rozstrzygnięcia zawartego w pkt 3 sentencji decyzji, zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:
 - a) jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna wynosi do 10 000 zł – 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - b) jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 10 000 zł do 50 000 zł – 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;

- c) jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 50 000 zł do 100 000 zł – 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1500 zł.
- 5) Zgodnie z § 5 tego rozporządzenia, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.
- 6) Na podstawie art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, art. 245 § 1 i art. 246 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądowoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały w art. 252 § 1 i § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.
- 7) Na podstawie art. 127a § 1 i § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego w trakcie biegu terminu do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, strona postępowania może zrzec się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wobec Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
DYREKTOR
Departamentu Nadzoru Rynku
Katarzyna Bednarz
/podpis elektroniczny/

Otrzymuje:

[informacja prawnie chroniona]